

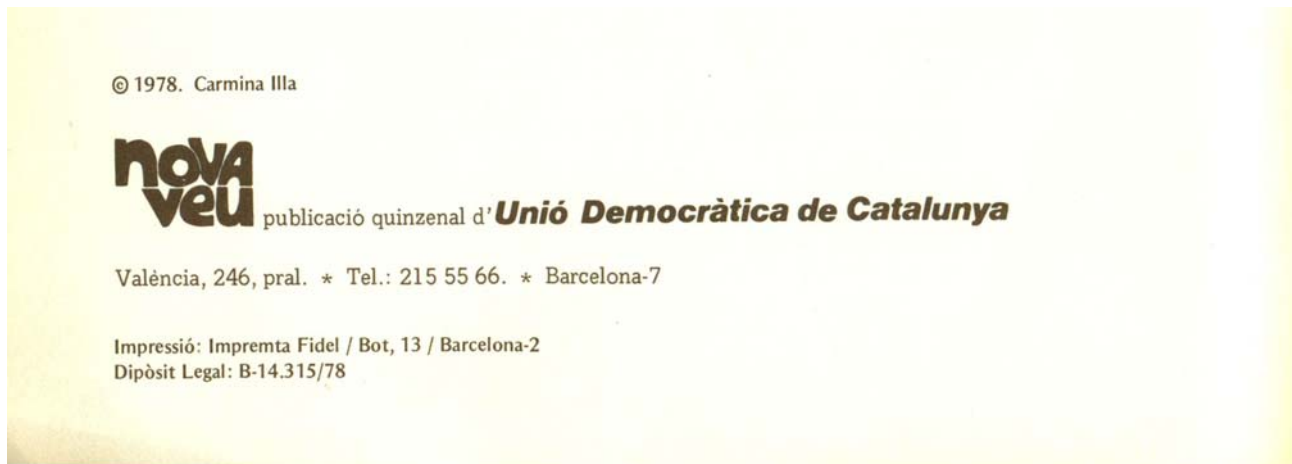

Eren els anys de la represa

UNIO va sortir ben aviat, per no dir el primer dels partits polítics estructurats, a la plena llum pública.

Amb una militància activa i organitzada, com es podia, gràcies a la feina d'uns dirigents enfortits en la clandestinitat i conseqüents a la nostra raó d'ésser fundacional : el personalisme comunitari i un nacionalisme ben arrelat.

Ben aviat , també, va néixer NOVA VEU, butlletí de comunicació quinzenal i que servia per dins del partit i per a la seva difusió vers la societat més propera.

A més, NOVA VEU – les persones que la van convertir de la idea a la realitat – va servir per a fer altres serveis comunicatius i d'afirmació del nostre ideari.

Com exemple, la publicació que reproduïm,
“la història de catalunya dibuixada pels infants”.

Just al començament d'aquest any 2 0 1 4 ple de compromís i d'esperança , volem retre homenatge als qui la van fer possible en aquell llunyà 1978 :

- A **Carmina Illa** i a la resta del Consell de Redacció de NOVA VEU :
 - **Guiomar Amell, Oriol Camps, Eduard Cardona, Josep M. Galbany, Josep Nubiola, Miquel Porta i Antoni Casas.**

Alguns d'ells enyorats amics traspassats.

- I a aquelles nenes i aquells nens que els seus dibuixos van ésser seleccionats entre els de molts altres concursants. Avui persones properes als quaranta anys.
- I a tots qui van col·laborar des dels seus llocs a fer realitat el projecte.

la història de catalunya dibuixada pels infants

la història de catalunya dibuixada pels infants

© 1978. Carmina Illa

**NOVA
VEU**

publicació quinzenal d'**Unió Democràtica de Catalunya**

València, 246, pral. * Tel.: 215 55 66. * Barcelona-7

Impressió: Impremta Fidel / Bot, 13 / Barcelona-2
Dipòsit Legal: B-14.315/78

PRESENTACIÓ

Catalunya és gran, va escriure el nen Ricardo Martínez Denche, de Puig-reig, sobre quatre barres llampants, el primer dibuix que vam rebre, amb tanta il·lusió com la d'ell quan el devia fer.

Amics, aquesta és una obra petita. Ja la teníem gairebé enllestida quan, després de la lectura del text de Carmina Illa, vam creure que l'havien d'il·lustrar els mateixos nens als quals va adreçada.

Els companys del Consell s'hi van entusiasmar i també van acceptar la feina que hi havíem de tenir. Es va fer una crida que vam repartir a escoles i llocs d'esplai d'infants; vam comptar amb col·laboracions ben espontànies; les botigues on ho demanàvem van penjar la crida als aparadors; la majoria de diaris i de ràdios la van difondre de bon grat.

I un bon dia arribà el primer dibuix. Després, d'altres. Fins a 2.364. De tot Catalunya, ciutats, viles, pobles i masies del camp. Alguns bellament acolorits, encara que les bases deien que havien de ser en blanc i negre.

El Jurat, que formaven Pilarín Bayés, Antoni Gelabert, Carmina Illa, Carme Serra i Josep Tomàs, va triar els que ara es publiquen i la sèrie de la nena Laura Ramon, que editarem a part, en forma d'auca. La tria fou difícil per la vàlua dels dibuixos; l'exposició pública de tots els que hem rebut ho demostrarà.

Amics, aquesta era una obra petita. Els nens i nenes de Catalunya, amb el seu entusiasme i treball, l'han feta gran. Com va escriure el nen Ricardo Martínez: *Catalunya és gran*. I ho és per la suma d'aquelles coses petites, en què cadascú ha aplicat totes les seves forces, sentits i enteniment: com ara, per l'esforç dels nens i nenes protagonistes d'aquest llibret.

Consell de Redacció de
NOVA VEU

1

El mapa de Catalunya

Aquest és el mapa de Catalunya. També se'n diu el Principat. Fa molts i molts anys, més de mil, els sarraïns, uns homes vinguts d'Àfrica, van envair aquest país i el van devastar. La gent que hi vivia es va haver de refugiar a les muntanyes i a les terres de l'altra banda i des d'allí van començar la lluita contra l'invasor: de mica en mica van anar guanyant terreny; i des del que ara en diem la Catalunya Vella es van estendre per la Catalunya Nova.

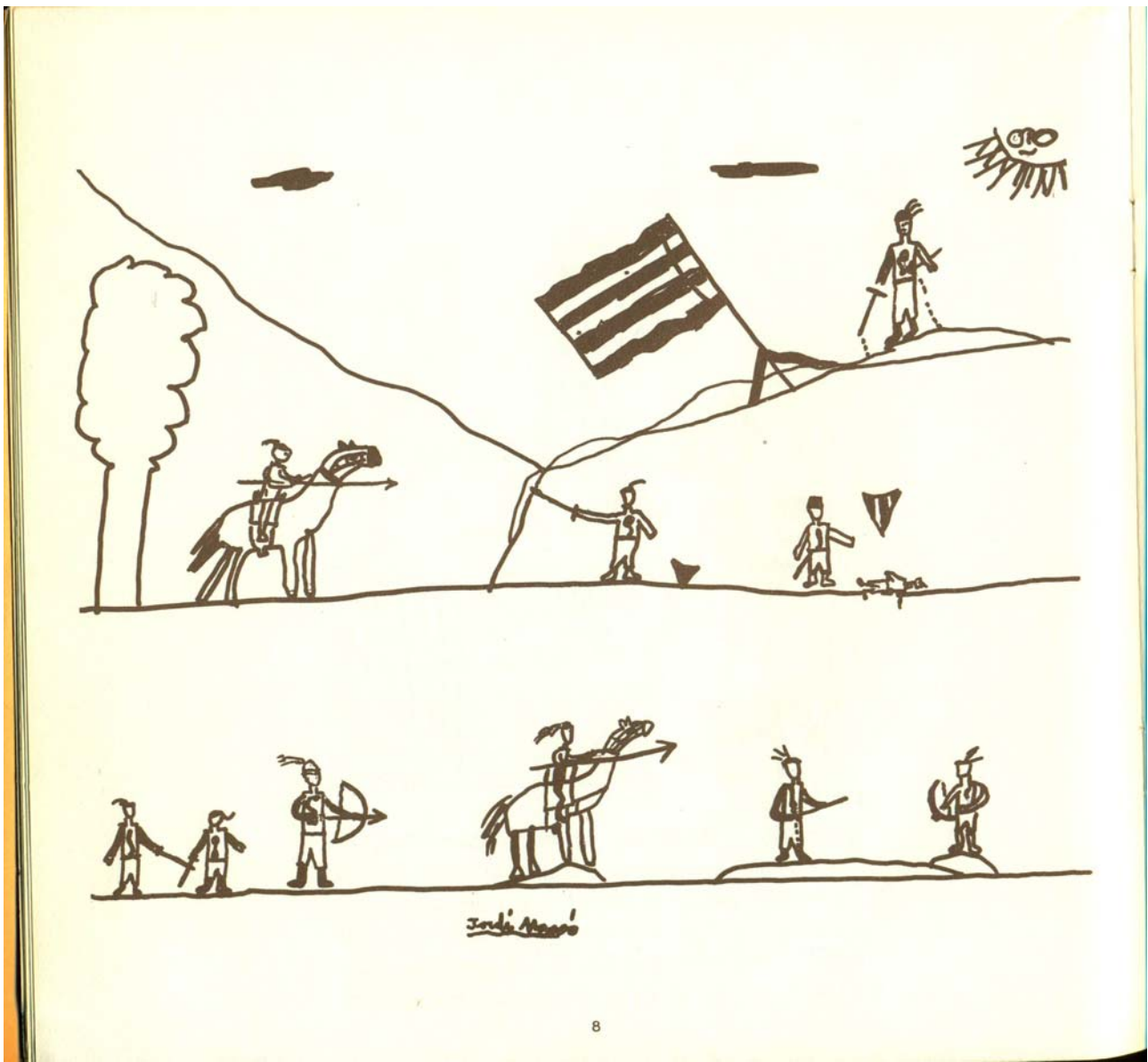
2

L'origen llegendari de l'escut de Catalunya

La Reconquesta es va iniciar des de diversos llocs alhora i cada un d'ells va esdevenir després un comtat independent. Els comtes eren com una mena de reis en el seu territori. Amb el temps, el comtat de Barcelona va anar atraient tots els altres.

La llegenda diu que un rei francès, mullant els seus dits en la sang de les ferides del comte Guifré, després d'una batalla contra els normands, els va passar sobre l'escut daurat del comte de Barcelona. Aquest seria l'origen de la bandera nacional catalana.

3

El Rei En Jaume

Un altre comte de Barcelona, i alhora rei d'Aragó, amb guerres ardides i amb pactes assenyats, va arrabassar als sarraïns les terres de Mallorca i de València. Era el rei En Jaume, que per les seves gestes anomenem *el Conqueridor*. A les noves terres va portar la llengua catalana, que ell tant estimava, i unes lleis i una organització particulars, amb les institucions que calia per a garantir-ne la seva llibertat, en tot semblants a les que ja tenia Catalunya i, en certa manera, millors.

Mónica Condeminas

4

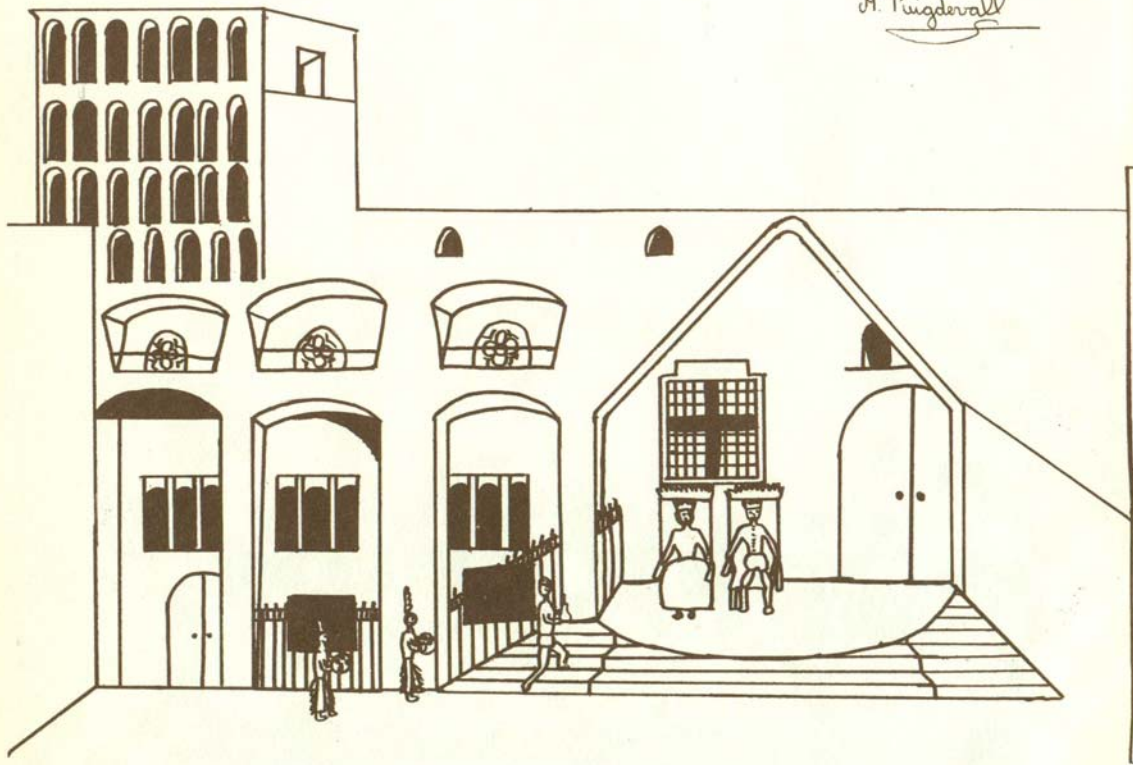
La Generalitat al segle XIV

Una de les institucions que més importància va tenir va ser la *Generalitat*, formada pels delegats dels representants del poble, amb caràcter permanent. La Generalitat ajudava o substituïa el rei en els afers econòmics i polítics del regne i fins i tot s'hi enfrontava si calia. A la mort de Martí l'Humà, sense fills, va governar el país durant dos anys, fins que en va ser designat el successor.

Altres països van crear organismes semblants, però la Generalitat de Catalunya és el més antic de tots.

H. Puigderall

5

El regnat dels Reis Catòlics

Quan, a les darreries del segle XV, els Reis Catòlics es van casar, van reunir les corones de Lleó, Castella, Aragó, Catalunya ... en el que ara en diríem un *estat confederal*, és a dir: un estat que és la suma harmònica de les diferents nacionalitats que el componen, les quals mantenen les seves característiques sobre la base del respecte mutu i de la mútua col·laboració, sense hegemònies.

De pares a fills, les coses van anar així durant un parell de segles, en què la Generalitat va vetllar pel respecte a les constitucions i les lleis de Catalunya.

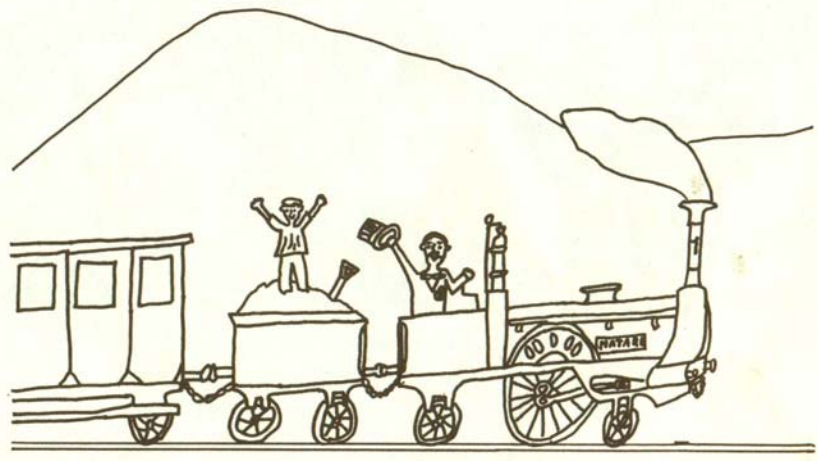
6

L'11 de setembre

Un altre rei sense fills planteja novament el problema de la successió, ara a la Corona d'Espanya. A la seva mort va esclatar la guerra entre dos dels pretendents, cadascun d'ells ajudat per diversos països d'Europa. Catalunya pren partit per un, que és el que, al capdavant i contra tota previsió, resultarà vençut. Pobles i viles, arreu de Catalunya, el defensen heroicament, a vegades desesperadament, com Barcelona sota el guiatge del seu Conseller en cap, Rafael Casanova, que hi és greument ferit durant el setge. Era el 1714.

Catalunya no perd solament la guerra, perd també les seves institucions i, per tant, les seves llibertats; el vencedor, Felip V, prohibeix la llengua catalana i imposa al nostre país un dur règim de dependència al poder central.

7

La Renaixença de Catalunya

Si l'adversitat és llarga, els catalans resulten tosuts. El poble es manté fidel a la llengua i a la seva cultura, tot maldant per refer-se i retrobar el camí. Això s'esdevé el segle XIX, amb la Renaixença, coincidint amb els grans invents tècnics i la industrialització als països més avançats. I després de la recuperació cultural ve la recuperació política.

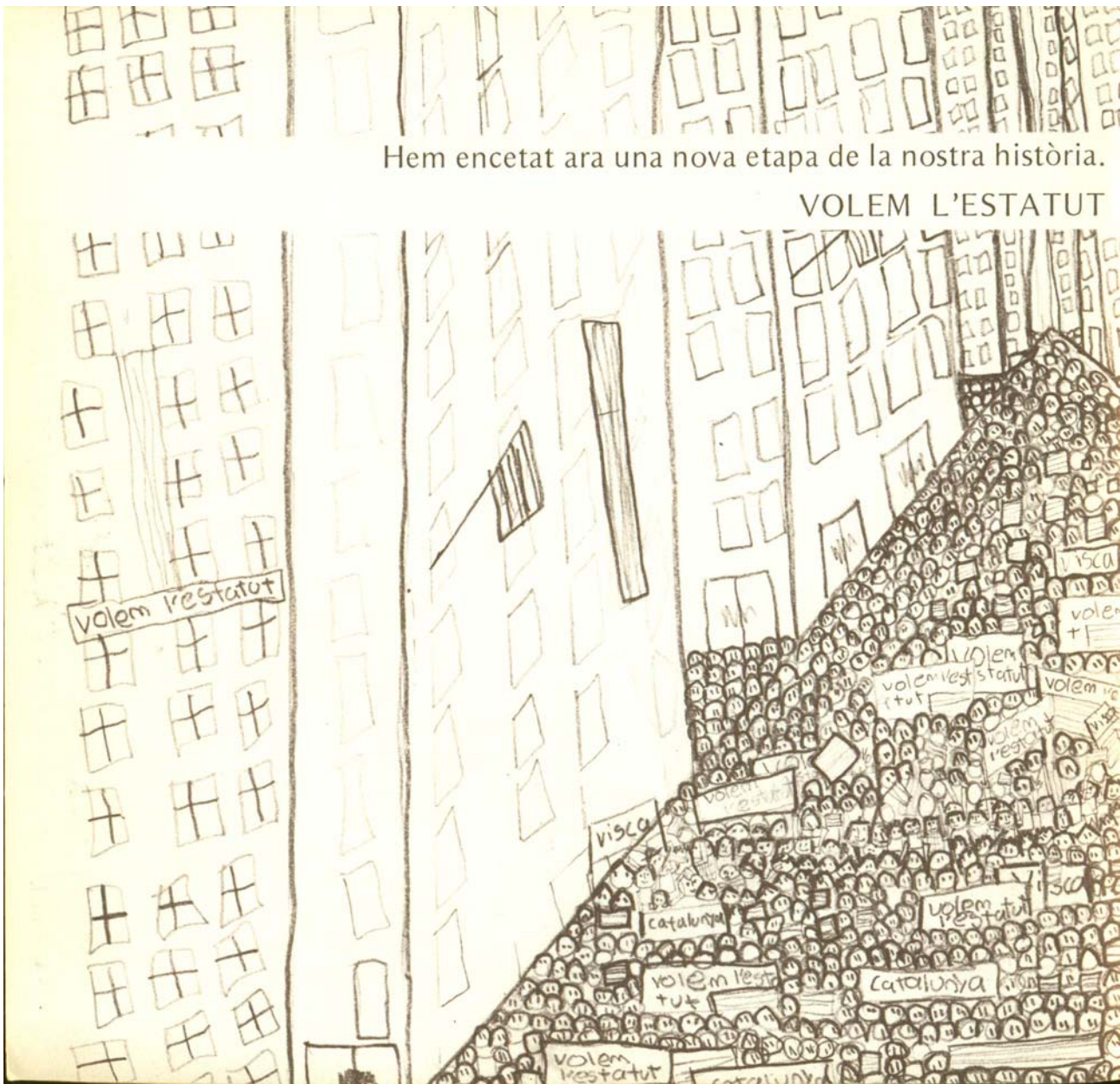
La possibilitat de resoldre a casa mateix els propis problemes arriba el 1931 amb la restauració de la Generalitat. Aleshores, Catalunya demostra ser capaç d'autogovernar-se: és l'època gloriosa de les escoles públiques, no sols gratuïtes per a tots els nens que vivien a Catalunya sinó que els proporcionaven, a més a més, el material que hi necessitaven, de la Universitat Autònoma, de l'Institut-escola, de les biblioteques populars i infantils, de les millores als pobles i llogarrets, de l'esperit de justícia en el tractament de les qüestions socials ...

8

Volem l'Estatut!

Malauradament, una guerra civil trenca brusca-
ment aquella realitat i, alhora, aquella esperança.
Si en qualsevol guerra, vencedors i vençuts sem-
pre hi perden, més encara en una guerra civil ...

Catalunya és vençuda. I tornem a perdre les nos-
tres llibertats i la nostra llengua torna a ser pro-
hibida per espai de trenta-vuit anys llargs i foscos.
Els catalans, però, continuen maldant i lluitant
per la seva recuperació.

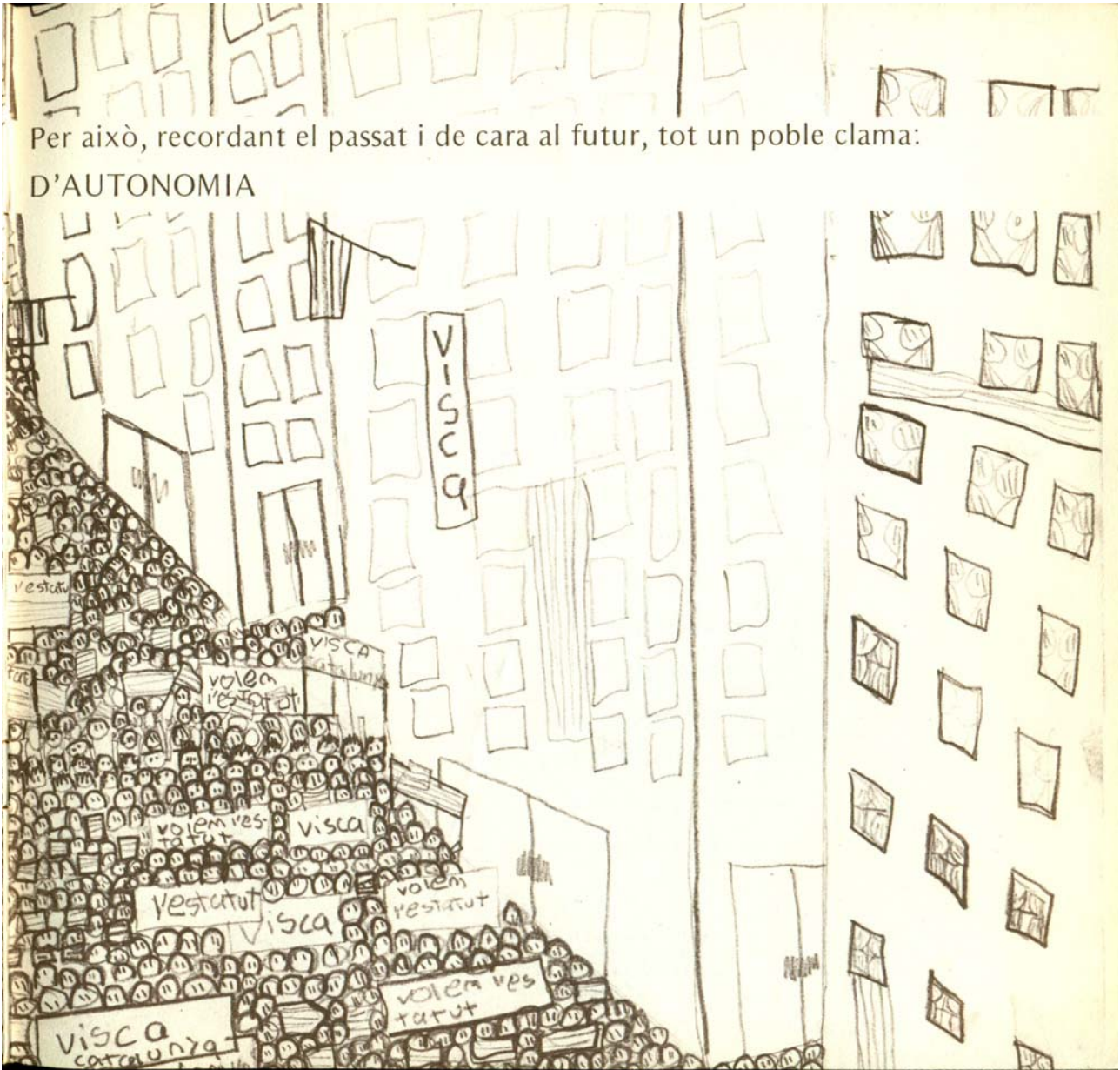

Hem encetat ara una nova etapa de la nostra història.

VOLEM L'ESTATUT

Per això, recordant el passat i de cara al futur, tot un poble clama:

D'AUTONOMIA

Text
Carmina Illa

Dibuixos

Gabriel Pujadas i Ferrer, 11 anys Montblanc	coberta del davant
Alba Aran i Burguès, 11 anys Barcelona	pàgina 5
Xavier Vila i Garcia, 9 anys Igualada	pàgina 7
Jordi Massó Barcelona	pàgina 8
Mònica Condeminas Barcelona	pàgina 10
Mireia Bartra i Corominas, 12 anys Mataró	pàgina 11
Roser Serrabassa i Funoll, 11 anys Tavernòles	pàgina 13
Montserrat Puigdevall i Soldevila, 11 anys Rubí	pàgina 14
Albert Blay i Carles Dedeu F. Barcelona	pàgina 17
Pau Llovera i Badia, 10 anys Barcelona	pàgina 18
Xavier Franco, 11 anys Barcelona	pàgina 18
Maria Ramallo i Abaurrea, 10 anys Barcelona	pàgina 19
Oriol Cuatrecasas i Amell, 11 anys Barcelona	pàgina 19
Manuel Diez i Socias, 10 anys Barcelona	pàgines 22 i 23
Montserrat Briansó i Folgado, 10 anys Tarragona	coberta del darrera

Realització

Consell de Redacció de *Nova Veu*, format per
Guiomar Amell, Oriol Camps, Eduard Cardona,
Josep M. Galbany, Carmina Illa, Josep Nubiola
i Miquel Porta

